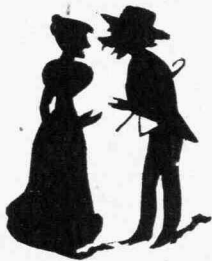

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ἄδων συγχρόνως, ἀλλὰ μακρὰν αὐτῶν ἱστάμενος.

Μέσα 'ς αὐτὴν τὴν κωμῳδία
 κι' ὁ νοικοκύρης μας γελᾷ
 ὁ κακομοίρης, τί μωρία !
 τοῦ ἔχουν φύγει τὰ μυαλά...
 Μὰ σὰν κ' εἰμένα θὰ τὸ μάθη
 πολὺ ἄργά ὁ παλαβός,
 ἀφοῦ 'νε δὰ τόσo στραβός
 καλὰ ὁ βλάκας νὰ τὴν πάθη!...

Κ' εἰς ὅλου τοῦ χοροῦ
 τὴν ἀνακατοσοῦρα
 γελᾷ κ' ἡ κουτσονοῦρα
 μαζῆ τῶν ἀλεποῦ...
 "Ἄχ, ἄς τὰ βλέπη τοῦ λοιποῦ
 αὐτὰ μας τὰ γελοῖα
 τὰ ἦθ' ἡ κοινωμία
 κι' ἄς κλαίη... που, που... ποῦ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

- Ποῦ πᾶς, ἄνδρα ;
- Μὰ φρόνιμη γυναῖκα δὲν 'ρωτᾷ ποτὲ τὸν ἄνδρα τῆς ποῦ πάει.
- Μὰ πῶς οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ῥωτοῦν τῆς γυναϊκῆς τῶν ;
- Μὲ συγχωρεῖς· οἱ φρόνιμοι ἄνδρες δὲν ἔχουν γυναϊκῆς !